

Geistlicher Baustein Nr. 42

" Di große Belohnung"

Albanische Übersetzung

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 42

"Shpërblimi i Madh"

Zbulesa 22,12:

„Dhe ja, unë vij shpejt dhe shpërblimi im është me mua, për t’ia dhënë secilit sipas veprës së tij.”

Vëlla Branham foli për një vegim të veçantë që kishte parë:

Dhe ndërsa isha shtrirë atje duke menduar, dëgjova diçka, po aq qartë sa ju po e dëgjoni zërin tim:
„Vazhdo përpara!”

Kjo erdhi në të njëjtën mënyrë si këto vegime këtu. Ti e thua dhe as nuk e vëren fare që e ke thënë. Kur pashë një vegim para dikujt kohët e fundit, nuk e dija çfarë po thosha. E mora vesh vetëm kur u ktheva më vonë te shiriti i incizimit dhe e dëgjova. Unë nuk e di çfarë thashë, sepse ti je diku tjetër, në një vend tjetër, ndoshta dyzet apo pesëdhjetë vjet më parë në jetën e dikujt, ose shumë përpara në jetën e dikujt tjetër. Ti nuk e vëren, thjesht nuk e di që po e thua.

Dhe unë thashë: „Po vazhdoj përpara!”

Zëri tha: „Vazhdo përpara! Vazhdo përpara! Shpërblimi i madh është në fund të rrugës!” (Hebr. 11,6). [1]

Zbulesa 2,7:

„... Atij që fiton, do t’i jap të hajë nga pema e jetës, e cila është në mes të parajsës së Perëndisë.”

Ky është shpërblimi i ardhshëm për të gjithë fitimtarët e të gjitha epokave. Kur thirrja e fundit për betejë të ketë pushuar, kur armatimi ynë të jetë lënë mënjanë, atëherë do të pushojmë në parajsën e Perëndisë dhe pjesa jonë do të jetë pema e jetës, përjetë. [2]

Epoka e parë e kishës ishte Epoka e Efesit, nga viti 55 deri në vitin 170 pas Krishtit. Pali ishte ylli (lajmëtari).

“Vepra pa dashuri” ishte qortimi i Perëndisë.

Shpërblimi për fitimtarët në këtë epokë ishte “pema e jetës, që është në mes të parajsës së Perëndisë” (Zbulesa 2,7).

Epoka e dytë e Kishës, Smirna, ishte nga viti 170 deri në 312. Ireneu ishte lajmëtari i asaj dite. Qortimi ishte vuajtje dhe një kishë e përndjekur. Shpërblimi: kurora e jetës (Zbul. 2:10).

Epoka e tretë e Kishës ishte Pergami, me Shën Martinin si lajmëtar. Kjo epokë zgjati nga 312 deri në 606. Qortimi ishte mësimi i rremë, gënjeshtër e Satanit, vendosja e sundimit papnor si dhe bashkimi i kishës me shtetin.

Shpërblimi ishte: “mana e fshehur dhe një gur i bardhë, mbi të cilin është shkruar një emër i ri, të cilin askush nuk e di, përveç atij që e merr” (Zbul. 2:17).

Epoka e katërt e Kishës ishte Tiatira, me Kolumbën si engjëllin (lajmëtarin) e kësaj epoke. Ajo zgjati nga 606 deri në 1520. Kjo epokë u karakterizua nga joshja papnore dhe epokat e errëta.

Shpërblimi ishte: pushtet mbi kombet, si edhe Ylli i Mëngjesit për engjëllin (Zbul. 2:26-28).

Epoka e pestë e Kishës ishte epoka e Sardesit. Lajmëtari i kësaj epoke është më i njohur: ishte Martin Luteri. Kjo epokë filloi në 1520 dhe përfundoi në 1750; epoka që e quajmë Epoka e Reformacionit. Qortimi ishte: “Ti ke emrin se jeton, por je i vdekur.” Dhe shpërblimi për mbetjen e vogël ishte që të veshen me rroba të bardha, dhe emrat e tyre nuk do të fshihen nga Libri i Jetës (Zbul. 3:5). [3]

Epoka e Kishës së Filadelfias zgjati nga 1750 deri në 1906. Kjo epokë, për shkak të domethënies së emrit të qytetit, është quajtur epoka e dashurisë vëllazërore, sepse Filadelfia do të thotë: dashuri vëllazërore.

Lajmëtari për këtë epokë të kishës ishte John Wesley. [4]

Dhe shpërblimi për fitimtarët ishte:

„Do ta bëj atë një shtyllë në tempullin e Perëndisë tim dhe ai nuk do të dalë më kurrë jashtë; dhe mbi të do të shkruaj Emrin e Perëndisë tim dhe emrin e qytetit të Perëndisë tim, Jerusalemin e Ri, që zbret nga qielli prej Perëndisë tim, dhe Emrin tim të ri“ (Zbulesa 3,12).

Vëreni se çfarë i është premtuar fitimtarit në Laodice. Ky është epoka e fundit e kishës, nga viti 1906 deri në ...? Edhe këtu do të ketë disa fitimtarë. Vëreni këtë. Mbani mend: në çdo epokë të kishës, ata që vijnë më pas trashëgojnë gjithçka që kanë ofruar epokat e mëparshme. Tani, pasi kanë marrë të gjitha këto autoritete, Emrin e ri dhe gjithçka që është shkruar dhe që Ai u ka premtuar epokave të mëparshme, dhe pasi kanë ngrënë manën e fshehur — vëreni në këtë epokë të fundit të kishës:

Zbulesa 3,21-22:

„Atij që fiton do t’i jap të ulet me mua në fronin tim, ashtu siç edhe unë fitova dhe u ula me Atin tim në fronin e Tij. Kush ka vesh, le të dëgjojë çfarë Fryma u thotë kishave!“

Ky është një shpërblim për fitimtarët! Shtyje përpara, zambak! Nëse është brenda teje, hiqe papastërtinë dhe gjithçka tjetër dhe shtyje veten lart! Po, „të ulesh me mua në fronin tim.“

Nëse vuajmë për Krishtin dhe për Fjalën e Tij, ne do të sundojmë me Të, sepse Ai është Fjala. Mbani mend: nëse vuajmë për Të dhe për Fjalën e Tij, do të sundojmë me Të, në Fjalën e Tij (Romakëve 8,17).

Kohët e fundit kalova pranë një trungu të vjetër peme, poshtë pranë një përroi, dhe u hodha mbi atë trung. Nga jashtë dukej mirë, si një trung i madh e i vjetër ahu. Por sapo u hodha mbi të, një pjesë e madhe e tij u shpëput. Ai ishte vërtet i kalbur dhe i zbutur. Thashë: „Kështu bëhen edhe të krishterët.“ Ata kanë qenë kaq gjatë të vdekur në mëkat dhe shkelje (Efesianëve 2,1-7), derisa zbuten. Ata nuk mund të përballojnë aspak asgjë. Ata nuk e dinë fare se çfarë do të thotë të fitosh. Atëherë fillova të mendoj për fitimin: mbaje jetën e vërtetë brenda vetes! Kur jeta u largua, kjo është ajo që e solli atë trung në atë gjendje. Shihni, dhe gjendja e tij u përkeqësua edhe më shumë, sepse ndodhej në vendin ku ishte uji.

Dhe kur merret këtu një i krishterë, i cili duhet të jetë i krishterë, dhe lejohet që jeta e Perëndisë të largohet prej tij, përvoja dhe gëzimi për t'i shërbyer Krishtit, dhe ai jeton në një kishë ku ndodhin gjëra të tilla; atëherë ai kalbet dyfish më shpejt, sepse jeton pikërisht nën atë ndikim.

Pra, nëse përpiqemi ta ndjekim Mesazhin e orës, ose të paktën këtë pjesë të Mesazhit, ne duhet vazhdimisht të jetojmë në jetën e Krishtit. Shikoni, sepse nëse nuk është kështu, ju rrini përreth dhe dini gjërat që duhet të bëni, por nuk i bëni. Bibla thotë:

“Pra, ai që di të bëjë të mirën dhe nuk e bën, për të është mëkat.” (Jak. 4,17).

Atëherë ju bëheni të dobët dhe kalbeni, kur jeni të ndarë nga jeta e Perëndisë.

Prandaj, përpiquni me gjithçka që është në ju të qëndroni në jetën e Krishtit, që të sillni fryt (Rom. 7,4-6)[5]

Dhe kur në kishat tuaja ka ungjillëzime, shkoni pikërisht atje, sepse kjo është e rëndësishme. Ju nuk e dini, ndoshta një mëkatar vjen te altari dhe pikërisht ju jeni të udhëhequr për ta çuar atë person te Krishti, gjë që do të jetë shpërblimi juaj i madh atje në anën tjetër. [6]

Ju ndoshta më dëgjoni mua duke e predikuar këtë Mesazh. Ju ndoshta e shihni Frymën e Shenjtë se si Ai dallon, bën gjëra të mëdha dhe mrekulli. Ju ndoshta luteni, dhe asgjë nuk ndodh. Vazhdoni përpara, shpërblimi juaj vjen në fund! (Zbul. 2,10). A nuk do të ishte kjo më mirë pikërisht atje? Po, shikoni, shërbejini Jezusit! Ky është Mesazhi i kohës së fundit. Ai ka një Nuse. Perëndia kërkon karakter. [7]

Shikoni Elian, profetin. Ai u ngjit atje lart dhe thirri zjarr nga qielli (1 Mbret. 18,25-39), thirri shi nga qielli ditën e parë dhe i mbylli qiejt, dhe bëri të gjitha këto (Jak. 5,17-18). Pastaj, kur frymëzimi e la, ai doli në shkretëtirë dhe deshi të vdiste. Dhe Perëndia e gjeti atë, dyzet ditë më vonë, të tërhequr në shpellë (1 Mbret. 19,1-13).

Shikoni Jonën, profetin. Pasi e dha mesazhin e tij, ai u ngjit lart, u ul poshtë kodrës dhe i kërkoi Perëndisë ta linte të vdiste.

“Lëre shërbëtorin Tënd të shkojë në paqe.” (Jona 4,1-4).

Njerëzit nuk e kuptojnë këtë. Jo, jo, ju nuk e kuptoni. Ashtu siç nuk mundem ta shpjegoj unë, as ndonjë tjetër. Perëndia nuk mund të shpjegohet. Perëndia nuk njihet përmes hulumtimeve shkencore. Perëndia njihet përmes besimit. Ne i besojmë Atij. Si mund ta shpjegosh? Atëherë ku do të ishte besimi? Ne e njohim Perëndinë me anë të besimit (Hebr. 11,6).

Kisha kurrë nuk do ta kuptojë mundimin dhe barrën, luftën dhe tundimet që lindin kur përpiqesh ta sjellësh Mesazhin. Ai e di këtë. Shpërblimi im nuk vjen nga njerëzit (Kol. 3,23-24).
[8]

Sepse nëse i doni vetëm ata që ju duan juve, ashtu siç i shtrëngojmë duart njëri-tjetrit si të dashur të çmuar në Zotin, kjo është mirë. Por a mund t’i doni edhe ata që nuk janë të dashur? (Mat. 5,43-48). Kjo është Fryma e Krishtit në ju, që i do ata që nuk ju duan. Atëherë e keni shpërblimin e Perëndisë. Por nëse e bëni këtë vetëm si detyrë, jeni ende në fushën e dytë. Por kur vjen nga zemra, kur vërtet e doni atë, atëherë merrni frymë përmes filtrit të një njeriu që mendon. Dhe kjo e kënaq shijen e një njeriu të shenjtë, kur e dini se nga zemra i keni falur gjithçka kujtdo, pa marrë parasysh çfarë ka ndodhur (Marku 11,25-26). A nuk është Ai i mrekullueshëm? [9]

Shumë prej nesh këtu, Zot, që kur ishim të rinj, kemi dhënë gjithçka që kemi pasur për të të shërbyer Ty. Zot, mos lejo që sytë tanë të verboheshin për këtë orë. Hapi sytë e mi, Zot, që të shoh çdo premtim. Më bëj të aftë ta vulos me një “Amen”, se ashtu është, çdo gjë që Perëndia ka premtuar. Jepna këtë, Zot.

Bekoji këta vëllezër dhe motra të mi këtu.

Bëji këto gra të vogla që qëndrojnë këtu, me flokë të thinjura, të cilat janë mplakur duke u kujdesur për burrat e tyre, ndërsa ata punonin jashtë në ara. Dhe, o Perëndi, Ti do t'i shpërblesh këta burra që kanë luftuar për ta fituar çmimin dhe kanë lundruar nëpër dete të përgjakura. [10]

Nëse ka ndonjë lavdërim që i takon familjes Branham, atëherë ai i përket gruas sime. Ajo është ajo që e meriton atë, gruaja ime, një nga të krishterët më të shkëlqyerë që njoh në botë. Ajo është ndër të zgjedhurit, për këtë jam i sigurt. Perëndia e bekoftë gjithmonë shpirtin e saj trim. Shpërblimi i saj është i madh në anën tjetër. [11]

Ardhja e Zotit mund të jetë sot, mund të jetë nesër, mund të jetë vitin e ardhshëm. Ne nuk e dimë se kur do të ndodhë. Por një gjë është e sigurt: na është premtuar se do të takohemi në një darkë në qiell, dhe Mbreti do të vijë dhe do të fshijë çdo lot nga sytë tanë dhe do të thotë: “Mos u shqetëso. Tani gjithçka ka mbaruar.

Hyr në gëzimet e Zotit, që Ai i ka përgatitur për ty që nga themelimi i botës, kur ne ishim të paracaktuar të ishim bij të Perëndisë përmes Jezu Krishtit.” O Atë Perëndi, jepna këtë (Zbulesa 21,4-6; Mateu 25,21). [10]

Jobi e pa gjithë këtë shumë qindra vjet më parë. Si profet, ai e pa në vegim se si Perëndia e shprehu këtë në mënyrë madhështore.

Ai mund të shikonte poshtë dhe të shihte ringjalljen e farës. Ai mund të shihte ringjalljen e pemëve (Jobi 14,1-10). Dhe ringjalljen e diellit, pasi kishte shërbyer kohën e tij dhe ishte ngritur përsëri. Ai shërbente për një ditë dhe ngrihej përsëri ditën tjetër. Lulet shërbenin për një varrim, vdisnin dhe ngriheshin përsëri për varrimin tjetër. Gjithçka shërben për qëllimin e vet. Pastaj, në largësi, ai pa ardhjen e këtij të Drejti dhe thirri: “Unë e di se Shpenguesi im jeton.” (Jobi 19,25-27).

“Trupi im do të pushojë me siguri,” tha Davidi, “sepse Ti nuk do ta lësh shpirtin tim në botën e të vdekurve dhe nuk do të lejosh që Shenjtori yt të shohë kalbjen.”

"(Psalmi 16,9-10). Ai pa atë ditë, kur Perendia do të shfaqte plotësisht atë që Ai do të bënte. Ai donte t'i tregonte njeriut se vdekja nuk është fundi i historisë.

Ky nuk është fundi. Ky është fillimi. Është fundi i dhimbjes. Është fundi i kohës së vendimeve. Por është fillimi i kohës së gëzimit dhe shpërblimit. Nuk është fundi i gjithçkaje. Është vetëm fundi i gjërave të kalueshme, për të filluar me gjërat e pavdekshme (2.Kor. 4,16-18

[12]

Ne lutemi për çdo nevojë të kishës. Ne lutemi për pastorin tonë të dashur. O Perëndi, shërbëtori besnik, që kurrë nuk lodhet, gjithmonë i gatshëm të shkojë.

Flitë në zemrën e tij sot dhe le të kuptojë se aty pret një shpërblim i madh për pastorët besnikë, kur të mblidhen nga ana tjetër me të gjithë të shpenguarit. Bekoni pastorët e tjerë dhe misionarët dhe anëtarët e trupit të Krishtit kudo. [13]

Kur mendoj sot, ndërsa qëndroj këtu në këtë podium dhe flas fjalën, aty ka burra që ulen, jo vetëm këta burra, por edhe të tjerë me ta, që kanë predikuar Ungjillin para se të lindja unë. Dhe ja ku jam sot dhe qëndroj këtu. Vëllezër, dua t'ju them këtë me nder: Ju keni hapur rrugën për atë që unë po sjell. Kjo është e saktë. Perëndia e bekoftë këta burra, kjo është lutja ime e singertë.

Po, ata qëndruan në cep dhe luanin kitarë, ku njerëzit u hodhën vezë të papërpunuara dhe gjëra të tilla. Ku unë thjesht vij dhe hyj në një sallë, duke ecur mbi rrugët që ata hapën. Kjo është e vërtetë. Zoti e di çdo lëvizje të vogël, gjithçka që ka ndodhur më parë. Jam i sigurt se një ditë aty do të ketë një shpërblim të madh për ju. [14]

Dhe tani ne jemi të lumtur që e dimë se po vjen një kohë kur mbretëritë e kësaj bote do të bëhen mbretëritë e Zotit tonë dhe të Krishtit të Tij (Zbul. 11,15), dhe se ne do të sundojmë e mbretërojmë me Të mbi tokë për një mijë vjet (Zbul. 20,4-6). Ne e presim këtë kohë. Dhe kur dëgjojmë njerëzit të flasin për tundimet e tyre, dhe se si Satani e mori Zotin tonë në majë të malit dhe, në një çast kohe, ia tregoi të gjitha qeveritë dhe mbretëritë e botës (Mat. 4,8-10) dhe ia ofroi Atij, por Ai i refuzoi prerazi, sepse e dinte se një ditë ato do t'i binin Atij si trashëgimi. Prandaj ne nuk shikojmë te gjërat që tani janë të përkohshme, por shikojmë te fundi i rrugës, atje ku do të jepen shpërblimet (1 Kor. 3,11-15). [15]

Te Ruthi ka tri faza. Ruthi vendos. Ajo mori vendimin nëse do të kthehej në vendin e saj apo jo, njësoj si Kisha. Ruthi shërben; kur ajo doli për të mbledhur kallinj. Ruthi pushon; këtë po bën tani Ruthi, pra Kisha. Tani Ruthi shpërblehet; kjo është gjëja e radhës që ndodh, shpërblimi i Kishës (Ruthi 4). [16]

Dhe kur Ruthi pushonte, kjo ishte një figurë-hije e Kishës që pushon në premtimet e Perëndisë! Ne tani kemi pengun e shpengimit tonë (Efes. 1,13-14). Ne nuk shqetësohemi nëse do të kalojmë atje apo jo — ne do të kalojmë! Kjo është e vërtetë. Perëndia e ka thënë kështu! Perëndia e ka premtuar dhe ne tashmë e kemi marrë pengun; Krishti na ka pranuar (2 Kor. 1,21-22). Nuk ka asgjë që mund të na e marrë këtë, ne jemi atje! Amen! Gjithçka që duhet të bëjmë është të presim derisa Ai... Ai të marrë rolin e Shpenguesit si i afërm. Ne e kemi tani pengun e kësaj dhe presim kohën kur Ai të kthehet.

Dhe pastaj gjëja tjetër te Ruthi ishte kjo: Ruthi u shpërblye.

Kështu ishte edhe me Kishën. Ajo hyri në drejtësim nën Luterin. Pastaj kaloi në shenjtërim nën Ueslin. Ajo hyri në pagëzimin me Frymën e Shenjtë në këto ditët e fundit. Dhe tani, duke pushuar me pengun e trashëgimisë sonë, ne e dimë se diçka ka ndodhur brenda nesh: ne kemi kaluar nga vdekja në jetë (Gjoni 5,24) dhe po presim, duke rënkuar bashkë me krijesën, atë kohë kur do të marrim një jetë të pavdekshme (Rom. 8,22-23), një plotësi të pavdekshme. Trupat tanë do të shpengohen. Gjithçka është shpenguar, dhe ne thjesht po presim Atë, që Ai të kthehet nga porta. Amen!

Çfarë ndodhi pastaj? Rutha u shpërblye. Kjo është koha kur ne shpërblehemi. Kjo është ajo që ky Libër i vulosur shtatëfish do të na hapë neve (Zbul. 10). Çfarë janë këto gjëra? Janë sekrete që nuk janë të shkruara në Fjalë. Ato duhet të zbulohen përmes Frymës së Shenjtë. Por, nëse vini re, ato në fakt janë zbuluar përmes Shkrimeve, por janë të fshehura nga njerëzit (Mat. 11,25-27). [17]

Rutha u shpërblye. Tani, çfarë bënë ata? Ata u martuan dhe përmes kësaj erdhi kjo histori madhështore. Pastaj Rutha u shpërblye, duke marrë Krishtin, ose Boazin, si burrin e saj. Në të njëjtën mënyrë shpërblehet edhe Kisha. Kur të vijë ardhja e Zotit, në atë mëngjes të ndritshëm dhe pa re... Ne tani pushojmë

dhe presim. Ajo do të vijë, sepse gjithçka është shpenguar. [18]

Pyetje për Vëllanë Branham:

Të lutem shpjego Mateu 10,41. Dua të di se cili është shpërblimi i një profeti?

E pra, Jezusi tha: “Kush e pranon një profet sepse është profet, do të marrë shpërblimin e profetit.” Shpërblimi i një profeti do të thotë të jesh mik i profetit. Kush e pranon një të drejtë sepse është i drejtë, do të marrë shpërblimin e të drejtë. A është kështu? Dhe nëse duan të dinë se cili është shpërblimi i një profeti: është të jesh mik i profetit. Shihni, kjo është një shpërblim. Ai është miku yt (Mat. 10,40-42).

Ashtu si te gruaja sunamite, aty kjo u bë një herë e prekshme. Shihni, tek ajo ishte kështu (2 Mbret. 4,8-17). Shihni, kini kujdes për shërbëtorët e Perëndisë! [19]

Le të dëgjojmë këtë përkthim të saktë të profecisë që u shqiptua mbi Vëllanë Branham nga Danny Henry, në frëngjisht, më 11 shkurt 1961, gjatë mëngjesit të biznesmenëve të Ungjillit të Plotë. Ajo thoshte:

“Sepse ti ke zgjedhur shtegun e ngushtë, rrugën më të vështirë, ke ecur sipas zgjedhjes sate.”

Ti ke zgjedhur rrugën e saktë dhe të drejtë, vendimin e duhur, dhe kjo është Rruga Ime.

(E nënvizuar: “Rruga Ime”, Fryma e Shenjtë flet përsëri.)

Për shkak të këtij vendimi të rëndësishëm, të pret një pjesë e madhe e Qiellit.

Çfarë vendimi të lavdishëm ke marrë!

Vetë kjo do ta sjellë dhe do të ndodhë: fitorja e fuqishme në dashurinë hyjnore.

Tani, në dashurinë hyjnore...

Si mund të jetë dashuri hyjnore, nëse nuk është Fryma e Shenjtë?

Fryma e Shenjtë është dashuri hyjnore

(Rom. 5,5; Rom. 15,30). [20]